

บทที่ ๖
จดหมายจากเบนารเวส

ถึงโอเรกิ ไฮทาโร่

ตอนนี้พี่อยู่ที่เบนาริสจะ ตามภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงเรียกเมืองนี้ว่าเบนาริส แต่ที่จริงเรียกว่าพาราณสี¹ จะตรงกับสำเนียงของคนที่นี่มากกว่า

เมืองนี้สุดท้ายอดเลยรู้มัย ไฮทาโร่ ที่นี่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองแห่งพิธีศพซึ่งแปลว่ามีการจัดงานศพตลอดเวลา ว่ากันว่าคนที่ตายในเมืองนี้จะได้ไปสวรรค์ เอ๊ย ไม่สิ อ้อ นึกออกแล้ว จะได้หลุดจากห้วงสังสารวัฏเหี้ยวนะ คงให้อารมณ์เหมือนกลายเป็นเซียนนั่นแหละ ถ้าเป็นประเทศจีนต้องฝึกตนชั่วกัลปาวสานเหี้ยวนะกว่าจะได้หลุดพ้น แต่ที่นี่แค่เข้ามาตายก็โอเค คิดแล้วก็เห็นใจชาวจีนจังเลยเนอะ

พี่อาจจะบอกช้าไปหน่อย แต่ยินดีด้วยนะที่สอบเข้ามัธยมปลาย

¹ พาราณสี ชื่อของเมืองหลวงแคว้นกาสิ ประเทศอินเดีย มีชื่อเดิมว่าเบนาริส (Benares)

8 ปรีติภาควรรณกรรม

ได้ สุกทำยาก็เป็นโรงเรียนคามิยามะสินะ ช่างเป็นตัวเลือกที่จัดซิด
ชะจริง แต่ยังไงก็ขอแสดงความยินดีด้วยจ๊ะ

ในฐานะพี่สาว พี่จะขอให้คำแนะนำกับเธอที่เลื่อนชั้นเป็น
นักเรียนมัธยมปลายได้อย่างราบรื่น

เข้าชมมวรรณกรรมคลาสสิกซะ

ชมมวรรณกรรมคลาสสิกเป็นชมมสายศิลป์อันเก่าแก่ของ
โรงเรียนคามิยามะเชียวนะ ไม่แน่ว่าเธอจะรู้หรือเปล่านั้นเป็น
ชมมที่พี่เคยสังกัดอยู่เช่นกัน

ได้ยินว่าชมมวรรณกรรมคลาสสิกที่มีประวัติยาวนานของ
พวกเราไม่มีสมาชิกใหม่มาสามปีแล้ว ปัจจุบันจำนวนสมาชิกจึง
เท่ากับศูนย์ ถ้าปีนี้ยังไม่มีสมาชิกใหม่เข้ามาก็จะต้องปิดตัวไปโดย
ปริยาย ในฐานะศิษย์เก่าของชมมวรรณกรรมคลาสสิก พี่ทนนิ่งดูตาย
ไม่ได้

แต่ถ้าภายในเดือนเมษายนปีนี้มีสมาชิกใหม่เข้ามา ก็หายห่วง
ตั้งนั้นเธอต้องช่วยปกป้องชมมวรรณกรรมคลาสสิกที่ถือเป็นเวที
ชีวิตวัยรุ่นของพี่นะ ไสหาไร ช่วยไปลงชื่อสมัครไว้เฉยๆ ก็ยังดี ยิ่ง
เธอก็คงไม่มีอะไรอยากทำอยู่แล้วนี่

เอาไว้พี่ไปถึงเมืองนิวยอร์กแล้วจะโทรหาอีกทีจ๊ะ

ด้วยรัก

โอเรกิ โทโมเอะ

บทที่ 2
การฟื้นคืนชีพของชมรม
วรรณกรรมคลาสสิกอันเก่าแก่

พูดถึงชีวิตนักเรียนมัธยมปลายก็ต้องเป็นสี่กุหลาบ พูดถึงสี่กุหลาบก็ต้องชีวิตนักเรียนมัธยมปลาย สองคำนี้เรียกได้ว่ามีความหมายสอดคล้องกัน แม้ ณ ปัจจุบันหรือปี ค.ศ. 2000 นี้มันจะยังไม่ถูกบันทึกลงในพจนานุกรม แต่เชื่อได้เลยว่าวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้า

แต่นั้นไม่ได้แปลว่านักเรียนมัธยมปลายทุกคนจะต้องคาดหวังว่าจะมีชีวิตสี่กุหลาบเสมอไป คนบางคนอาจฝึกไฝสี่เทา ไม่สนใจทั้งเรื่องการเรียน กีฬา ความรัก หรือกิจกรรมใดๆ เลยก็ได้ เท่าที่ผมรู้จักมีคนแบบนั้นอยู่ไม่น้อย แต่จะว่าไปมันก็เป็นวิถีชีวิตที่อ้างว้างอยู่เหมือนกัน

ภายในห้องเรียนช่วงใกล้อาทิตย์ตกดิน ผมหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาคุยกับเพื่อนเก่าที่ชื่อฟูคุเบะ ซาโตชิ ซึ่งเจ้าตัวได้ยินแล้วตอบทันทีด้วยใบหน้าเร่ร่ำตามเคย

"ฉันก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เพิ่งรู้จะเนี่ยว่าโฮทาโร่เป็น

12 ปริศนาความทรงจำ

พวกชอบทรมานตัวเอง"

ความเห็นผิดคานั้นทำให้ผมต้องรีบหัวง

"จะหาว่าฉันก็เป็นพวกสี่เทาเธออะ"

"ฉันใช้คำพูดแบบนั้นแหละ แต่จะว่าไปทั้งการเรียน กีฬา แล้วก็อะไรนะ ความรักใหม่้ย ไฮทาร์ก็ไม่ได้กระตือรือร้นกับเรื่องพวกนั้นเลยนี่"

"แต่ก็ไม่ถึงกับหลีกหนีก็แล้วกัน"

"มันก็จริงเนอะ"

ซาโตชิยั้งฉีกยิ้มกว้าง

"ไฮทาร์ก็แค่ยึดหลัก 'ประหยัดพลังงาน' เท่านั้นเองสินะ"

ผมส่งเสียงฮึดฮัดขึ้นจุกเป็นเชิงยอมรับ เข้าใจก็ดีแล้ว ผมไม่ได้เกลียดการทำกิจกรรมเป็นพิเศษหรอก แต่รู้สึกรำคาญและไม่สนใจจะทำเพราะมองว่าเป็นการสิ้นเปลืองพลังงานเปล่าๆ ถือเป็นหลักประหยัดพลังงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมดีออก สรุปง่าย ๆ ก็คือ...

"เรื่องไหนไม่จำเป็นก็ไม่ทำ เรื่องไหนจำเป็นก็ทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด"

ทุกครั้งที่ได้ยินคติประจำใจนี้ ซาโตชิจะยกไหล่เหมือนผมหมดทางเยียวยา

"จะเรียกว่าประหยัดพลังงานหรือเปลื่อกก็คงไม่ต่างกันหรอก นายเคยได้ยินคำว่าอุปกรณนิยม² มั้ย"

"ไม่เคย"

"อธิบายสั้นๆ คือไฮทาร์ที่ไม่สนใจอะไรและไม่คิดจะเข้าร่วมชมรมใดๆ เลยทั้งที่โรงเรียนคามิยามะได้ชื่อว่าเป็นสวรรค์ของกิจกรรม

² อุปกรณนิยม (Instrumentalism) ปรัชญาที่มุ่งเน้นว่าแนวคิดต่างๆ เป็นดังเครื่องมือหรืออุปกรณ์ซึ่งจะวัดคุณค่าได้จากคุณประโยชน์หรือผลลัพธ์ที่ได้

ชมรมอันมีมากมายหลายสีลัน เมื่อมองจากผลลัพธ์ก็เท่ากับว่านาย เป็นสีเทานั้นแหละ"

ผมหาออกมาเบาๆ

"นายหมายความว่า การฆาตกรรมกับการทำให้คนตายโดย ประมาทจากการทำงานถือว่าเหมือนกันหรอะ"

ซาโตชิได้ยินแล้วตอบกลับโดยไม่ลังเล

"มองในแง่หนึ่งก็ถือว่าใช่ นอกเสียจากว่าคนตายคนนั้นจะปลง ได้ว่า 'อ้อ นี่เราตายเพราะความประมาทสินะ' แล้วไปสู่สุคติได้"

"..."

เถียงคำไม่ตกปากซะมิด ผมจึงมองคนตรงหน้าอีกครั้ง

ฟุคุเบะ ซาโตชิถือเป็นทั้งเพื่อนเก่า คู่ปรับที่กินกันไม่ลง และ ศัตรูตัวฉกาจของผม เขาเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างจัดว่าตัวเตี้ย ผิวขาวซีด จนมองแต่ไกลแล้วอาจจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิงทั้งที่อยู่ตั้ง มัธยมปลายแล้ว จุดเด่นคือแววตากับมุมปากที่แย้มยิ้มตลอดเวลา กระเป๋าย่ามที่มักสะพายติดตัว และนิสัยช่างต่อปากต่อคำ

ซาโตชิอยู่ชมรมเย็บปักถักร้อย ไม่เข้าใจเหตุผลเหมือนกันว่า ทำไมถึงเลือกชมรมนี้

นั่งเถียงกับหมอนี่แล้วเปลืองพลังงานจริงๆ ผมโบกมือเป็น สัญญาณจบบทสนทนา

"ช่างเถอะ นายรีบกลับไปได้แล้ว"

"นั่นสินะ วันนี้นัดฉันไม่มีอารมณ์จะเข้าชมรมซะด้วย...กลับดีกว่า"

ซาโตชิลุกขึ้นแล้วชะงักหันมามองเหมือนเพิ่งนึกได้

"แปลกแฮะที่นายบอกให้ฉันกลับ"

"แปลกตรงไหน"

"ปกติไฮทาร์โจะกลับก่อนโดยไม่ทันใส่ใครกลับบ้านด้วยซ้ำ"

14 ปริศนาความทรงจำ

คนไร้สังกัดอย่างนายมีธุระต้องทำหลังเลิกเรียนหรือไง"

"ใช่"

ผมโน้มหน้า หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าด้านหลังแล้วยื่นให้ดูโดยไม่พูดอะไร ซาโตชิเห็นแล้วถึงกับเบิกตาโพล่งด้วยความตื่นตะลึง นี่ไม่ใช่คำบรรยายเกินจริงเลย เจ้าซาโตชิกำลังเบิกตาโพล่งอย่างเห็นได้ชัดทั้งที่ความจริงอาจไม่ได้ตกใจอะไรมากนัก แสดงออกแบบโอเวอร์ที่เหมือนี่แสดงให้เห็นเป็นบางครั้งเป็นที่รู้จักกันในหมู่เพื่อนอยู่แล้ว

"เฮ้ย! อย่าบอกนะว่านั่นมัน..."

"ซาโตชิ อย่าเวอร์ให้มันมากนัก"

"ใบสมัครเข้าชมรมนี้ น่าตกใจชะมัด เกิดเปลี่ยนใจอะไรขึ้นมาเนี่ย ไม่นึกเลยว่าไฮทาร์โรว์จะสมัครเข้าชมรมกับเขาด้วย"

ใช่แล้ว สิ่งที่อยู่ในมือผมคือใบสมัครเข้าชมรม ซาโตชิอ่านชื่อชมรมที่ผมจะสมัครแล้วยังโน้มหน้าถาม

"ชมรมวรรณกรรมคลาสสิก?"

"นายรู้จักด้วยหรอ"

"แน่นอน แต่ไฮทาร์โรว์คิดยังไงถึงจะสมัครเข้าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกนะ จู่ๆ เกิดหลงเสน่ห์วรรณคดีญี่ปุ่นเข้าหรือไง"

ผมได้แต่เกาหัว ไม่รู้จะอธิบายยังไงดีจึงหยิบกระดาษอีกแผ่นออกมาจากกระเป๋าด้านหลังแล้วยื่นให้ซาโตชิ มันคือจดหมายที่เขียนด้วยลายมือตัวดัดสวยงามขัดกับนิสัยคนเขียน

"ลองอ่านดู"

ฝ่ายตรงข้ามรับไปกวาดตาดูโดยดี จากนั้นจึงระเบิดหัวเราะออกมาตามคาด

"ฮ่าๆ แบบนี้ก็แยเลยเนอะ ไฮทาร์โรว์ พี่สาวขอมาแบบนี้คง

ปฏิเสธไม่ได้ละสิ"

มันน่าหัวเราะตรงไหน ผมรู้ตัวเลยที่กำลังทำหน้าบูดบึ้งขึ้นเรื่อยๆ จดหมายระหว่างประเทศจากอินเดียที่มาถึงเมื่อเช้าทำให้วิถีชีวิตของผมต้องเปลี่ยนไปเล็กน้อย จดหมายจากโอเรกิ โทโมเอะมักทำให้ชีวิตของผมปั่นป่วนแบบนี้ทุกที

'เธอต้องช่วยปกป้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิกที่ถือเป็นวิถีชีวิตวัยรุ่นของพีนะ ไฮทาโร่'

พอเปิดซองแล้วอ่านจดหมายสั้นๆ นั้น เนื้อความอันสุดแสนมดมือชกก็เล่นเอาผมตาเหลือก ผมไม่มีหน้าที่ต้องช่วยปกป้องอนุสรณ์ของพีล็กหน่อย แต่...

"ความสามารถพิเศษของพี่สาวนายคือยูโดใช่ไหม"

"ไอศโด้กับท่าจับล็อกต่างหาก และถ้าเอาจริงขึ้นมาก็เจ็บสุดๆ"

ใช่แล้ว พี่สาวของผมที่ตระเวนไปทั่วญี่ปุ่นไม่พอยังออกเดินทางไปทั่วโลกเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยจอมไฮเปอร์ซึ่งไม่ควรหาเรื่องด้วยเด็ดขาด

อันที่จริงผมจะอาศัยศักดิ์ศรีอันน้อยนิดขัดคำสั่งพี่ก็ได้ แต่ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาปฏิเสธ พี่ยังพูดถูกแงเลยด้วยว่ายังไงผมก็ไม่นึกอยากทำอะไรอยู่แล้ว จะเป็นคนไร้สังกัดชมรมหรือสมาชิกไร้ตัวตนคงไม่ต่างกันเท่าไร ดังนั้นผมจึงไม่ยกถังเลอย่างทีคิด

"ฉันยื่นใบสมัครไปแล้วเมื่อเช้า"

"ไฮทาโร่เนี่ยคาดเดาได้ยากจริงๆ แะะ"

ซาโตชิจับจ้องจดหมายของพี่อยู่ครู่หนึ่ง ส่วนผมได้แต่ถอนหายใจ

"เรื่องนี้ไม่เห็นจะมีผลดีกับฉันตรงไหนเลย"

"...ไม่หรอก ฉันว่ามันก็มีอยู่บ้างนะ"

16 ปริศนาความทรงจำ

อีกฝ่ายเงยหน้าจากจดหมายแล้วเอ่ยเสียงเรีงว่าผิดปกติ ฝ่ามือ
ยังตบไปบนจดหมายเบาๆ

"ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกไม่มีสมาชิกเลยใช่ไหม? แปลว่า
ไฮทาร์ใครครองห้องชมรมเอาไว้ได้คนเดียวเลยไงล่ะ การมีพื้นที่ส่วนตัว
ในโรงเรียนถือว่าไม่เลวเลยนะ"

พื้นที่ส่วนตัว?

"นายมีมุมมองแปลกดีแฮะ"

"ไม่ถูกใจเหรอ"

วิธีคิดประหลาดชะมัด สรุปคือซาโตชิจะบอกว่าผมสามารถ
สร้างฐานทัพลับของตัวเองได้ในโรงเรียนสินะ ไอเดียแบบนี้ไม่เคย
แม้แต่จะผุดขึ้นในหัวด้วยซ้ำ พื้นที่ส่วนบุคคลไม่ใช่สิ่งที่ผมอยากได้
ถึงขั้นต้องดิ้นรนจนขวาย...แต่ถ้าเป็นของฟรีจะรับไว้ก็ไม่เสียหาย
อะไร ผมคิดพลางรับจดหมายคืนจากซาโตชิ

"เอาเถอะ ไม่เลวเหมือนกัน ฉันจะลองแวะไปดู"

"ดีเลย ของอย่างนี้ไม่ลองไม่รู้"

ไม่ลองไม่รู้ระอ่ะ นั่นคงเป็นคำที่ไม่เหมาะกับผมที่สุดแล้ว ผม
ยิ้มขึ้นแล้วคิดว่ากระเป๋าสะพายของตัวเองขึ้นมาก

ความยึดมั่นต่อคติประจำใจของผมก็มีเท่าที่เห็นนั่นแหละ

เสียงตะโกนปลุกใจระหว่างวิ่งของชมรมกรีฑาตั้งเข้ามาจาก
หน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้

"สู้ๆ! สู้ตาย! สู้ๆ!"

วิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงงานระดับมโหฬารแบบนี้ช่างน่านับถือ
จริงๆ คนทั่วไปมักเข้าใจผิด แต่อันที่จริงผมไม่ได้ถูกพวกกระตือรือร้น
หรือคนนะ เพราะผมไม่ได้มองว่าการทำตัวประหยัดพลังงานเป็นเรื่อง

วิเคราะห์โลกว่าสักเท่าไร ว่าแล้วผมก็มุ่งหน้าไปยังห้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิกพลาจั่วเดี่ยวตะโกนจากสมาชิกชมรมเหล่านั้น

ผมขึ้นไปถึงชั้นสามแล้วเดินไปตามระเบียงปูกระเบื้องระหว่างทางเจอภารโรงเดินแบกบันไดพับขนาดใหญ่ผ่านมาเลยลงถามถึงห้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิก ได้คิดว่าชมรมนี้ใช้ห้องร่วมกับห้องธรณีวิทยา ตั้งอยู่ชั้นสี่ของอาคารพิเศษ

โรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะแห่งนี้ไม่ได้มีจำนวนนักเรียนหรือพื้นที่ใหญ่โตอะไรมาก

โรงเรียนนี้มีนักเรียนทั้งหมดประมาณหนึ่งพันคน มุ่งเน้นการเรียนต่อถึงระดับอุดมศึกษา แต่ก็ไม่ได้มีหลักสูตรติวเข้มเพื่อสอบเอ็นทรานซ์เป็นกิจจะลักษณะ เรียกได้ว่าเป็นโรงเรียนมัธยมปลายทั่วไป ไม่มีจุดเด่นเป็นพิเศษนอกจากเรื่องที่ว่าชมรมแปลกๆ (อาทิเช่น ชมรมภาพฟูกันจิน ชมรมขับร้องประสานเสียง ชมรมวรรณกรรมคลาสสิก เป็นต้น) ค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมด มีงานวัฒนธรรมประจำปีที่คึกคักจนเป็นที่รู้จักดีในแถบนี้

พื้นที่โรงเรียนโดยรวมประกอบด้วยอาคารขนาดใหญ่สามหลัง คืออาคารห้องเรียนทั่วไป อาคารห้องเรียนพิเศษ และอาคารพละซึ่งไม่ต่างจากโรงเรียนธรรมดาเช่นกัน สิ่งที่เราจะเรียกได้ว่าต่างคือมีโรงฝึกศิลปะการต่อสู้หรือโรงเก็บอุปกรณ์พละอยู่ด้วย ส่วนชั้นสี่ของอาคารพิเศษซึ่งเป็นที่ตั้งของชมรมวรรณกรรมคลาสสิกอยู่ในจุดที่ไกลที่สุด

ถึงจะคิดว่าการต้องย้ายสถานที่เป็นเรื่องเปลืองพลังงาน แต่ผมก็เดินข้ามทางเชื่อม ขึ้นบันไดไปถึงชั้นสี่ และหาห้องธรณีวิทยาเจอทันที ผมยื่นมือไปเปิดประตูเลื่อนโดยไม่ลังเล แต่มีอกลับสะดุดก็

18 ปรีศนาความทรงจำ

ไม่ใช่เรื่องแปลก ปกติห้องเรียนพิเศษจะล็อกกุญแจเอาไว้ ผมจึงควักกุญแจที่ขอยืมมาล้วงหน้าเพื่อลดเวลาสูญเปล่าแล้วเสียบเข้าไปในรูกุญแจ พอปลดล็อกแล้วเปิดประตูเลื่อนออกจึงพบห้องธรณีวิทยาไร้ผู้คน หน้าต่างที่หันทางทิศตะวันตกเผยให้เห็นภาพอาทิตย์อัสดง

ไร้ผู้คน? ไม่สิ ผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองคาดการณ์ผิด

ยามเย็นภายในห้องธรณีวิทยาหรือห้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิกมีแขกมาจับจองพื้นที่อยู่ก่อนแล้ว ฝ่ายตรงข้ามเป็นเด็กผู้หญิง เธอกำลังจ้องมองผมมาจากริมหน้าต่าง

ที่ผ่านมามีจินตนาการถึงคำว่ามีนวนหรืองามสง่าไม่ถูกเลย ว่าควรเป็นยังไง แต่กลับนึกออกทันทีเลยว่าสองคำนี้เหมาะจะใช้บรรยายถึงเด็กผู้หญิงตรงหน้ามากที่สุด เธอมีผมสีดำยาวถึงกลางหลัง เหมาะกับชุดนักเรียนปกกะลาสีมาก รูปร่างจัดว่าสูงโปร่งเมื่อเทียบกับผู้หญิงทั่วไปหรืออาจจะสูงกว่าซาโตชิด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าเธอเป็นเด็กนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมปลายจึงต้องเรียกเธอว่านักเรียนมัธยมหญิง แต่ริมฝีปากเรียบบางและรูปร่างสะอิดสะอองดูบอบบางนั้นชวนให้นึกถึงคำเรียกแบบโบราณว่ากุลสตรี โรงเรียนหญิงล้วนมากกว่า สิ่งที่ขัดกับภาพลักษณ์โดยรวมนั้นคงเป็นดวงตาคูโตซึ่งดูเปี่ยมชีวิตชีวาเกินคำว่างามสง่า

ฝ่ายตรงข้ามเป็นเด็กสาวที่ผมไม่รู้จัก แต่เธอเห็นผมแล้วกลับส่งยิ้มให้

"สวัสดิ์ค่ะ คุณอยู่ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกหรือกหะรอคะ คุณโอเรกิ"

"เธอเป็นใครนะ"

ผมถามไปตรงๆ จริงอยู่ว่าผมไม่ใช่คนกว้างขวาง แต่ทักษะ

ในการเข้าสังคมก็ไม่ต่ำถึงขั้นจำหน้าคนรู้จักไม่ได้ ผมไม่รู้จักเด็กคนนี้ แล้วอีกฝ่ายรู้จักชื่อผมได้อย่างไร

"จำไม่ได้หรอกคะ ฉันชื่อจิตันตะคะ จิตันตะ เอรุ"

จิตันตะ เอรุ ได้ยินชื่อก็ยังไม่คุ้นอยู่ดี จิตันตะเป็นนามสกุลที่ค่อนข้างแปลก ชื่อเอรุก็ยังไม่ซ้ำใคร ถ้าเคยได้ยินชื่อ-นามสกุลแบบนี้ครั้งหนึ่งแล้วมีหรือจะลืมง่าย ๆ

ผมจับจ้องเด็กสาวที่ชื่อจิตันตะ เอรุอีกครั้ง เมื่อแน่ใจว่าเป็นคนไม่รู้จักจึงโพล่งต่อ

"ขอโทษที ฉันคิดว่าไม่เคยรู้จักเธอมาก่อนนะ"

แต่เจ้าตัวกลับยิ้มแล้วเอียงคอเหมือนกุ่มนินดา

"คุณชื่อโอเรกิไชมัยคะ โอเรกิ ไชทาไร อยู่ ม.สี ห้อง B"

ผมพยักหน้ารับ

"ฉันอยู่ ม.สี ห้อง A ค่ะ"

จิตันตะเจียบไปเหมือนบอกแค่นี้ก็ควรจะนึกได้แล้ว...นี่ผมความจำแยขนาดนั้นเชียวนะ

เดี๋ยวลี ผมอยู่ห้อง B ส่วนเธออยู่ห้อง A แล้วพวกเราสมควรต้องรู้จักกันด้วยหรือ ถึงจะอยู่มัธยมสีเหมือนกัน แต่ถ้าอยู่คนละห้องก็แทบไม่ได้เจอกันเลย โอกาสจะรู้จักจึงมีแค่ตอนทำกิจกรรมชมรม กิจกรรมของคณะกรรมการนักเรียน หรือไม่ก็รู้จักผ่านเพื่อน ซึ่งทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตของผมน้อยมาก

อีกความเป็นไปได้หนึ่งคือพวกเราอาจเคยเจอกันในงานพิธีที่จัดรวมทุกชั้นปี แต่ตั้งแต่เข้าเรียนมางานที่ว่านั้นก็มิเคยอยู่ครั้งเดียวคือพิธีปฐมนิเทศ และผมจำไม่ได้เลยด้วยว่าเคยแนะนำตัวกับใครในพิธีนั้น

เอ่อ ไมลี นึกออกแล้ว ในชั่วโมงเรียนยังมีโอกาสได้เจอกับ

20 ปรีศนาความทรงจำ

เด็กห้องอื่นด้วยนี่นา วิชาที่ต้องเรียนรวมกันหลายห้องเพื่อใช้อุปกรณ์
รวมกันอย่างเช่นวิชาพละหรือวิชาเลือกสายศิลป์ ถ้าเป็นสมัยมัธยมต้น
จะมีวิชาการช่างฝีมือเพิ่มเข้ามาด้วย แต่โรงเรียนคามิยามะที่เน้น
การศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ตัดวิชานี้ออก ส่วนวิชาพละจะเรียน
แยกชายหญิง อ้อ รู้แล้ว

"หรือว่าพวกเราเคยเรียนวิชาดนตรีด้วยกัน?"

"คะ ใช่แล้วค่ะ!"

จิตันตะพยักหน้าอย่างแรง

ผมที่เป็นคนเดายังถึงกับอ้าปากค้าง เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีที่มี
อยู่น้อยนิดของตัวเอง ขอบอกก่อนเลยว่าตั้งแต่เปิดเรียนมาวิชาเลือก
สายศิลป์เพิ่งเริ่มไปได้แค่ครั้งเดียว เป็นไปไม่ได้หรอกที่ผมจะจำ
หน้าตาหรือชื่อใครต่อใครได้ แต่เด็กสาวที่ชื่อจิตันตะคนนี้ก็กลับจำได้
เท่ากับเป็นการหักล้างว่ามันเป็นไปไม่ได้...หรือพูดอีกอย่างก็คือยัยนี้
ช่างสังเกตและความจำดีจนน่ากลัว

เอาเถอะ มันอาจเป็นแค่ความบังเอิญก็ได้ เหมือนคนเราเวลา
อ่านหนังสือพิมพ์ก็จับใจความได้แตกต่างกันไป พอนึกได้อย่างนั้น
ผมจึงตั้งสติใหม่แล้วเอ่ยถาม

"แล้วเธอมาทำอะไรในห้องธรณีวิทยานี้เธอ"

ฝ่ายตรงข้ามตอบกลับทันที

"ฉันสมัครเข้าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกแล้วเลยแวะมาทักทาย
นี่คะ"

สมัครเข้าชมรมวรรณกรรมคลาสสิก? สมาชิกชมรม?

ใครจะรู้บ้างว่าตัวผมในเสี้ยววินาทีนั้นรู้สึกยังไง ถ้าเด็กคนนี้
สมัครเข้าชมรม เท่ากับว่าพื้นที่ส่วนตัวจะหายวับไป ภารกิจที่พี่
มอบหมายมาเป็นอันสำเร็จลุล่วง ผมไม่มีความจำเป็นต้องสมัครเข้า

ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกอีกต่อไป

ผมคิดแล้วลอบถอนหายใจ ให้ตายเถอะ ไม่น่าเสียเวลาเดินให้เปลืองแรงเลย

คงเพราะอารมณ์ไม่ยอมให้มันจบแค่การเปลืองแรงเปล่า ผมจึงถามต่อ

"ทำไมเธอถึงสมัครเข้าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกล่ะ"

คำถามนั้นแฝงความหมายด้วยว่า 'ชมรมแบบนี้ไม่เห็นน่าสมัครตรงไหน' แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะจับความนัยนั้นไม่ได้เลย

"ค่ะ คือฉันมีเหตุจำเป็นส่วนตัวนะคะ"

แถมยังหลบเลี่ยงเอาดี้อๆ อีกต่างหาก จิทันตะ เอรุ บางที่ยัยนี้อาจร้ายลึกกว่าที่คิด

"คุณโอเรกิล่ะคะ?"

"ฉันหรือ"

ยุ่งล่ะสิ อธิบายยังไงดีหว่า จะบอกว่าสมัครตามคำสั่ง เธอก็คงไม่เข้าใจ แต่คิดดูแล้วถึงเธอไม่เข้าใจก็ไม่เห็นเป็นไร...

และระหว่างที่ผมครุ่นคิดอยู่นั่นเอง จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดออกพร้อมเสียงตวาดลั่น

"พวกเธอทำอะไรกันอยู่ตรงนั้น!"

พอหันไปจึงพบอาจารย์ที่หน้าประตู คงอยู่ระหว่างตระเวนตรวจตราความเรียบร้อยหลังเลิกเรียน ดูจากหุ่นล่ำบึ้กกับผิวคล้ำแดดนิดๆ แล้วเดาว่าคงเป็นอาจารย์พละ ถึงมือจะไม่ได้ถือดาบไม้ไผ่มาด้วย แต่เชื่อได้เลยว่าเจ้าตัวคงอยากถือตีตมือเอาไว้แน่นอนถ้าทำได้ วัลกลางคนก็ถือว่าผ่านจุดสูงสุดของชีวิตมาแล้ว ไม่รู้จะหวดเป่งไปทำไม

เสียงตวาดกะทันหันทำเอาจิทันตะสะดุ้งตัวแข็งทื่อ แต่ก็กลับ

มาแยมั่มนุมนวลทันทีแล้วกล่าวทักทาย

"สวัสดิ์ค่ะ อาจารย์โมริซิตะ"

เธอแสดงความเคารพอย่างสมบูรณ์แบบทั้งความเร็วและองศา การโค้งศีรษะ ผมเห็นอีกฝ่ายซึ่งมารยาทงามแบบไม่ถูกกาลเทศะ แล้วพลอยผุดยิ้ม ส่วนอาจารย์ที่ชื่อโมริซิตะเมื่อถูกทักก็ออกไปชั่วคราว แต่จากนั้นก็โวยวายเสียงดังต่อ

"ฉันเห็นประตูไม่ได้ล็อกเลยมาตรวจดู พวกเขาเข้ามาทำอะไร ในนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตนะ ชื่ออะไรอยู่ห้องไหนกันบ้าง"

ฮึ่ม ยัดเยียดข้อหาให้ห้องโดยไม่ได้รับอนุญาตเธอ

"ผมชื่อโอเอริก ไฮทาร์ อยู่อ. ม.สี่ ห้อง B ครับ ว่าแต่ที่นี่คือ ห้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิกนี่ครับอาจารย์ แล้วสมาชิกเข้ามา ทำกิจกรรมไม่ได้เหรอ"

"ชมรมวรรณกรรมคลาสสิก?" น้ำเสียงระแวงอย่างเห็นได้ชัด "ชมรมนั้นถูกยุบไปแล้วไม่ใช่เหรอ"

"ไม่ทราบสิครับ อย่างน้อยเมื่อเข้ามั้นก็ยังไม่ถูกยุบ ถ้าไม่เชื่อ จะลองถามอาจารย์ที่ปรึกษาที่ชื่อ..."

"อาจารย์โออิเดะคะ"

"นั่นแหละครับ จะลองไปถามอาจารย์โออิเดะดูก็ได้"

คำอธิบายที่สมเหตุสมผลกับข้อมูลเสริมที่มีน้ำหนักเล่นเอา อาจารย์โมริซิตะลดระดับเสียงลงทันที

"อ้าว งั้นเหรอ งั้นก็ตั้งใจทำกิจกรรมชมรมกันหน่อย"

"พวกเราเพิ่งเคยเจอหน้ากันเองครับ"

"ก่อนกลับอย่าลืมเอาบุญแจ้ไปคืนล่ะ"

"ทราบแล้วครับ"

อาจารย์โมริซิตะเหลือบมองพวกเราอีกครั้งก่อนปิดประตูอย่าง

ดูคันเล็กน้อย จิตันตะสะดุ้งกับเสียงประตู จากนั้นจึงรำพึงแผ่วเบา

"เสียง..."

"หือ?"

"อาจารย์คนนั้นเสียงดังจังเลยนะคะ"

ผมได้ยินแล้วก็หัวเราะ เออละ หมดธุระแล้ว

"เออละ เจอหน้ากันแล้ว งั้นฉันขอตัวกลับไปก่อนละ"

"หือ? แล้วจะไม่ทำกิจกรรมชมรมหน่อยหรือคะ"

"ฉันแค่แวะมาและก็จะกลับแล้ว" ผมจับกระเป๋าสะพายที่ไม่ค่อยมีสัมภาระให้กระชับมืออีกครั้งแล้วหันหลังให้เธอ "ฝากลิ้นกประตูด้วยละ ชี้เกี่ยจเจอตวาดแบบเมื่อกี้ก็อีก"

"เอ๋?"

จากนั้นผมจึงเดินออกไปนอกห้องธรณีวิทยา ไม่นาน ผมกำลังจะก้าวออกไปแต่จิตันตะซิงตะโกนห้ามเสียก่อน

"เดี๋ยวก่อนคะ!"

พอหันกลับไปหาจึงเห็นเธอทำหน้างเหมือนถูกสั่งให้ทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

"ฉันลิ้นกประตูไม่ได้คะ"

"ทำไมละ"

"เพราะฉันไม่มีกุญแจคะ"

อ้อ จริงสิ ผมเป็นคนถือกุญแจเอาไว้ และทางโรงเรียนคงจำกัดจำนวนกุญแจสำหรับยืมไม่ให้เยอะเกินไป ผมนึกได้อย่างนั้นจึงล้วงกุญแจจากกระเป๋าแล้วหย่อนไว้กับปลายนิ้ว

"จริงด้วยแฮะ งั้นฝากเธอ... ไม่นาน ขอโทษที ฝากคุณจิตันตะด้วยก็แล้วกัน"

แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ เขาแต่จับจ้องกุญแจที่แกว่งกับปลายนิ้วของ

ผมแล้วเอียงคองง

"ทำไมคุณโอเรกิถึงมีกุญแจได้ล่ะคะ"

ถามอะไรบ่อยๆ ไปได้

"ถ้าไม่มีกุญแจก็เข้าห้องที่ล็อกอยู่ไม่ได้นะสิ หืม? จริงดิ เธอ..."

เอียบ ขอโทษที คุณจิตันตะเข้ามาในห้องได้ยังไงนะ"

"เพราะประตูห้องไม่ได้ล็อกคะ และฉันไม่ได้เตรียมกุญแจมาด้วยเพราะคิดว่าน่าจะมีคนใช้ห้องชมรมอยู่"

อย่างนี้เอง ถ้าไม่อาศัยว่ามีจดหมายจากศิษย์เก่าก็ไม่มีทางรู้เลยสินะว่าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกไม่เหลือสมาชิกแล้ว

"นั่นหรอ แต่ตอนฉันมาถึงประตูมันล็อกอยู่นี่นา"

ผมดันปากพล่อยและมานึกได้ว่าไม่น่าเลย คำพูดนั้นทำให้แววตาของจิตันตะเปลี่ยนไปทันทีเป็นสายตาอันแข็งกร้าวตรงไปตรงมา ไม่รู้ผมคิดไปเองหรือเปล่า แต่รู้สึกเหมือนส่วนรูปร่างตาของเธอขยายขึ้นมาด้วยซ้ำ ขณะที่ผมชะงักอยู่นั้นอีกฝ่ายก็ค่อยๆ ทวนถาม

"ประตูล็อกอยู่ตอนคุณโอเรกิเข้ามา ประตูบานนั้นนะคะ"

ผมพยักหน้ารับโดยยังตื่นตระหนกต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของเด็กสาวซึ่งเคยดูงามสง่า จิตันตะก้าวเข้ามาหาหนึ่งก้าว ไม่รู้ว่าทำไปโดยรู้ตัวหรือไม่

"หมายความว่าเมื่อที่ฉันถูกขังอยู่ในห้องใช่ไหมคะ"

เสียงเสนาะหูตอนไม้เบสบอลหวดโดนลูกดังมาจากชมรมเบสบอล ผมหมดธุระกับห้องนี้แล้ว แต่ดูเหมือนจิตันตะจะยังอยากคุยต่อ ผมเลยถอนหายใจเบาๆ แล้วเลือกตามใจอีกฝ่ายโดยหันไปนั่งตรงโต๊ะใกล้ตัวที่สุดทั้งที่ยังสะพายกระเป๋า

จิตันตะบอกว่าเมื่อที่ตัวเองถูกขัง ผมเริ่มครุ่นคิดว่ามันจะจริง

หรือเปล่า ผมเป็นคนถือกุญแจเอาไว้ ตอนนั้นจิตันตะอยู่ในห้อง และผมจำไม่ได้เลยว่าเป็นคนล็อกประตู ถ้าอย่างนั้นคำตอบก็ง่ายนิดเดียว

"เธอเป็นคนล็อกประตูจากข้างในละสิ"

แต่เจ้าตัวกลับสายศีรษะแล้วปฏิเสธชดถ้อยชัตคำ

"ฉันไม่ได้ล็อกค่ะ"

"กุญแจก็อยู่ที่นี้แล้ว ถ้าไม่ใช่เธอแล้วยังจะเป็นใครได้อีก"

"..."

"เอาเถอะ คนเราก็ชี้หลังชี้ลิ้มกันได้"

จิตันตะไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ ต่อการคาดเดาของผม แต่กลับยกมือขึ้นมาชี้ที่ด้านหลังผม

"ว่าแต่นั้นเพื่อนของคุณหรือคะ"

พอหันไปมองจึงเห็นชุดนักเรียนปกติสีดำไหล่ออกมาจากช่องประตูที่แง้มอยู่อย่างมีพิรุณ ใครคนนั้นสบตามผมพอดี ดวงตาสีออกน้ำตาลที่ดูเหมือนยิ้มแย้มตลอดเวลาที่นั่นๆ นะ

"ซาโตชิ! แอบฟังคนอื่นแบบนี้มันเสียชะมัด"

ประตูถูกเปิดออก ผู้ปรากฏตัวขึ้นมาคือฟูคุเบะ ซาโตชิตามคาด หมอนี่ยังแก้ตัวหน้าตาเฉยโดยไม่รู้สึกละอาย

"แหะๆ โทษที ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังเลยนะเนี่ย"

"ไม่ได้ตั้งใจหรือ ไหนบอกว่าความจริงต้องวัดจากผลลัพธ์เท่านั้นไง"

"ฉันบอกแบบนี้ก็จริง แต่ไฮทากะไรที่ด้านชาเป็นพระอิฐพระปูน แอบมาใช้เวลากับเด็กผู้หญิงสองต่อสองในห้องเรียนพิเศษยามอาทิตย์อัสดงแบบนี้ อ่ะว่าแต่ฉันเลย เป็นใครก็ไม่กล้าเข้ามาขัดจังหวะหรอกเพราะกลัวจะถูกสวรรค์ลงโทษ"

หมอนี่พูดบ้าอะไรนะ

"ไม่ใช่ว่านายกลับบ้านไปแล้วหรืออะ"

"ก็ตั้งใจจะทำอย่างนั้นอยู่หรือก แต่บังเอิญเงยจากชั้นล่างขึ้นมา เห็นไฮทาร์อยู่กับเด็กผู้หญิงในห้องนี้นะสิ ไอ้ฉันไม่เคยมีประสบการณ์ ถ้ามองใครชะงัดว้ย"

ผมเมินข้อแก้ตัวของซาโตชิด้วยการเบือนหน้าไปอีกทาง เพราะรู้ว่าทั้งหมดเป็นแค่การหลอกอำตามสไตล์หมอนี่ แต่ความที่พลิกแพลงอย่างลื่นไหลเกินเหตุนั้นอาจทำให้คนที่ไม่คุ้นเคยหลงคิดเป็นจริงเป็นจังได้ และดูเหมือนจิตันตะจะเป็นหนึ่งในนั้น

"หา? เอ่อ คือฉัน..."

เด็กสาวที่สงบนิ่งมาตลอดเริ่มลนลานจนชวนรำ ดูเหมือนเธอคนนี้จะแสดงความรู้สึกออกมาตรงๆ ผิดกับภาพลักษณ์ภายนอก ทำทางเล็กลักเหมือนพยายามจะพูดบางอย่างพองขัดเลยว่าตอนนี้กำลังร้อรรมมาก ดูแล้วก็ตลกดีเหมือนกัน แต่จะปล่อยเอาไว้คงไม่ได้

โชคดีที่มุกของหมอนี่แฉ่ง่ายมาก แค่ถามคำเดียวสั้นๆ ว่า...

"นั่นนายพูดจริงหรือ"

"ใช่ที่ไหนล่ะ ฉันแค่อำเล่นเฉยๆ"

จิตันตะแสดงออกชัดเลยว่าโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก คติประจำใจของซาโตชิคือ 'มุกอำต้องรีบขยับบ อย่าทิ้งเชื้อไว้จนกลายเป็นเรื่องหลอกหลวง'

"เขาคือใครหรือคะ คุณโอเรกิ"

จิตันตะถามอย่างระว่างตัวนิดๆ อาจเพราะเพิ่งเจอการหลอกอำ ซึ่งออกจะแรงไปสำหรับเธอ

การแนะนำเจ้าซาโตชิไม่จำเป็นต้องใช้คำอธิบายยืดยาวเลย ผมจึงตอบห้วนๆ

"หมอนี่เหรอก หมอนี่ชื่อฟูคุเบะ ซาโตชิ เป็นพวกพหูสูตกำมะล่อนะ"

"กำมะล่อ?"

ซาโตชิพลอยถูกใจคำแนะนำตัวที่เหมาะสมเหมื่อนนั้น

"ฮ่าๆ ไฮทาร์โรแนะนำได้เยี่ยมเลย ยินดีที่ได้รู้จักนะ เอ่อ เธอชื่อ?"

"จิตันตะคะ จิตันตะ เอรุ"

ผิวดาคดที่ชื่อของจิตันตะทำให้ซาโตชิตื่นตะลึง แถมยังนั่งอึ้งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ผมเองก็เพิ่งจะเคยเห็นซาโตชิที่ช่างคุยชนิดน้ำไหลไฟดับถึงกับอึ้งก็คราวนี้

"อะ...ชื่อจิตันตะเหรอก ไซจิตันตะเดียวกับจิตันตะนั่นหรือเปล่า"

"เอ่อ ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าคุณหมายถึงจิตันตะไหน แต่เคยได้ยินว่าในเมืองคามิยามะนี้ครอบครัวฉันเป็นตระกูลเดียวที่นามสกุลจิตันตะ"

"งั้นก็ใช่แล้วละ น่าตกใจจริงๆ"

อาการตกใจคราวนี้เป็นของจริง เห็นแบบนี้แล้วผมเลยพลอยตกใจไปด้วย เพราะรู้ว่าหมอนี่ไม่ใช่คนที่จะตื่นตาดิ้นใจกับอะไรง่ายๆ แต่ผมยังเดาไม่ถูกว่าอะไรที่ทำให้หมอนี่ตะลึง

"เฮ้ ซาโตชิ ตกลงมันหมายความว่ายังไง"

"ถามได้! ไม่อยากเชื่อเลย ไฮทาร์โรเอ๊ย ฉันรู้หรอกนะว่านายไม่ค่อยมีความรู้รอบตัว แต่อย่าบอกนะว่านายถึงกับไม่เคยได้ยินนามสกุลจิตันตะมาก่อน"

คราวนี้ซาโตชิส่ายหน้าแบบโอเวอร์แสดงความละเหยใจ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ากำลังล้อเล่นอยู่เช่นกัน ผมรู้อยู่แล้วว่าหมอนี่เป็นพวกรู้มากในเรื่องไร้ประโยชน์จึงไม่ยกหงุดหงิดหรืออวยกับการไม่รู้

"ตระกูลของคุณจิตันตะมีอะไรอะ"

ซาโตชิพยักหน้าเร้งร่าแล้วเริ่มสาธยาย

"เมืองคามิยามะมีตระกูลเก่าแก่อายุไม่น้อยก็จริง แต่ตระกูลผู้ครองหลักทั้งสี่ถือว่าโด่งดังที่สุดในบรรดาทั้งหมด ประกอบด้วยตระกูลจุมงิจิแห่งศาลเจ้าอาเรคุสึ ตระกูลซารุสึเบริที่มีกิจการร้านหนังสือ ตระกูลจิตันตะเจ้าของที่นาฝั่งคัง และตระกูลมันนิมบาชิผู้ครอบครองที่ดินแถบภูเขา³ ตระกูลที่พอจะสู้ทั้งสี่นี้ได้ก็คงมีแค่ตระกูลอิริสึที่เป็นเจ้าของโรงพยาบาลหรือตระกูลโตโงโตะผู้มีอิทธิพลในแวดวงการศึกษาเท่านั้นล่ะมัง"

มันฟังดูซีโมชะจนผมอ้าปากค้าง

"ตระกูลดังทั้งสี่? ซาโตชิ ไอ้ที่นายพูดมาเป็นความจริงสักเท่าไรนะ"

"ก็ทั้งหมดนั่นแหละ ถ้ามเสียมารยาทชะมัด ฉันเคยโกหกด้วยหรือไง"

ถ้าหมอนี่ยืนยันว่าเป็นความจริง โดยส่วนใหญ่ก็จะใช้ตามนั้น แต่สมัยนี้ยังมีเรื่องตระกูลเด่นตระกูลดังอะไรอีกหรือ

ขณะที่ซาโตชิยังแก้งงทำหน้าที่ชวนหมั้นได้อยู่หมั้น จิตันตะก็เข้ามาช่วยแทรก

"ใช่ค่ะ ทั้งหมดนั้นฉันก็เคยได้ยินมา เพียงแต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นตระกูลดังหรือเปล่า"

"หรือ ไม่อยากเชื่อเลย"

"แต่ฉายาตระกูลผู้ครองหลักทั้งสี่เนี่ย ฉันเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกค่ะ"

พอเหล่มองจึงเห็นซาโตชิขยักไหล่

3 ชื่อของทั้งสี่ตระกูลนี้ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรที่แปลว่าลิบ ร้อย พัน และหมื่นตามลำดับ

"ฉันไม่ได้โกหกนะ"

"แต่นายตั้งฉายาขึ้นมาเองละสิ?"

"นานๆ ทีฉันก็อยากเป็นต้นคิดบ้างอะไรบ้าง" จากนั้นเจ้าตัวก็ปรบมือเบาๆ เพื่อปิดประเด็น "เอาละ แล้วเมื่อกี้พวกนายมีปัญหาอะไรกันหรือ โสทาโร่"

กะแล้วเขี่ยว่าหมอนี่ต้องอยากรู้ อยากเห็น และยังปิดบังไปก็ยิ่งเสียเวลา ผมจึงอธิบายเรื่องราวคร่าวๆ ให้ฟัง

"ในนี้ซึกจะมีดแล้วนะคะ" ว่าแล้วจิตันตะจึงเปิดไฟในห้อง

"อืม ฟังดูก็แปลกดีเนอะ"

"แปลกตรงไหน สรุปว่าคุณจิตันตะเป็นคนลึกลับประตู่เองแล้วเฉลอสิ้มก็หมดเรื่อง"

"ไม่หรือก มันแปลกมากจริงๆ" ซาโตชิเว้นช่วงแล้วกดออกอธิบาย "มาตรวจการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียนทุกวันนี้มีแต่จะมากขึ้นๆ อย่างโรงเรียนคามิยามะก็รู้จักเรื่องการใช้อุปกรณ์พอสมควร สงสัยเกิดดูก็จะเห็นว่าประตูห้องทั้งหมดของที่นี่ไม่สามารถล็อกหรือปลดล็อกจากภายนอกได้ถ้าไม่มีกุญแจ เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กนักเรียนแอบทำอะไรไม่ชอบมาพากลกันในห้อง"

ซาโตชิสาธยายอย่างผู้รู้ ผมฟังแล้วซึกสงสัยว่าหมอนี่สะสมข้อมูลไร้ประโยชน์เอาไว้มากมายแค่ไหนในหัว ต่อให้เจ้าตัวจะขยันศึกษาแต่เรื่องสะเปะสะปะก็เถอะ แต่เพิ่งเข้าเรียนได้เดือนเดียวไม่รู้มากเกินไปหน่อยหรือ

"นายรู้ขนาดนั้นได้ไงนะ"

"อ้อ แบบว่าเมื่ออาทิตย์ก่อนฉันว่าจะทดลองอะไรหน่อย แต่ติดปัญหาตรงที่ไม่มีห้องเรียนไหนเลยที่ลอบเข้าไปแล้วล็อกจากข้างใน

ได้นะสิ"

"แล้วนายรู้หรือเปล่า สิ่งที่นายพยายามทำก็อาจเป็นหนึ่งใน
'เรื่องไม่ชอบมาพากล' ที่โรงเรียนอยากให้หลีกเลี่ยงนะ"

"งั้นหรือ ก็คงใช่มั้ง"

"มันใช่เลยแหละ"

พวกเราพูดแล้วพร้อมใจกันหัวเราะเสียงแห้ง เสียงประสานนั้น
ทำให้จิตันตะผะไปเล็กน้อย ความเจ็บพลันปกคลุมจนผมต้อง
กระแอมได้

"เอาเป็นว่าเรื่องกุญแจคงเป็นการเข้าใจผิดอะไรกันสักอย่าง
นี่ก็เย็นมากแล้ว ฉันกลับละ"

แต่พอผมทำท่าจะลุกจากโต๊ะ มือของใครบางคนก็พุ่งจาก
ด้านหลังมาคว้าหมับที่หัวไหล่ จิตันตะอ้อมไปอยู่ข้างหลังเมื่อผมก็
ไม่ทันสังเกต

"เดี๋ยวก่อนคะ"

"อะ...อะไรหรือ"

"ฉันสงสัยคะ"

ใบหน้าของอีกฝ่ายที่เข้ามาประชิดกว่าที่คิดเล่นเอาผมอีกอัก

"ก็แล้วอะไรล่ะ"

"ทำไมฉันถึงถูกขังล่ะคะ แล้วถ้าฉันไม่ได้ถูกขัง ฉันเข้ามาอยู่
ในห้องนี้ได้ยังไง"

แววตาคู่นั้นของจิตันตะแผ่พลังประหลาดซึ่งไม่ยอมรับคำตอบ
ส่งเดชเด็ดขาด ผมถูกแววตานั่นกดดันจนเหวอไปเลย

"บอกแล้วไงว่าเป็นการเข้า..."

"ถ้ามันเป็นการเข้าใจผิด แล้วเป็นการเข้าใจผิดของใครและ
เกิดขึ้นได้ยังไงคะ"

"เออ เรื่องนั้นฉันจะไปรู้ได้ยัง..."

"ฉันสงสัยค่ะ"

เธอโน้มตัวมาหาจนผมต้องแอ่นหลังหนี

ตอนแรกผมบอกว่าจิตันตะดูงามสง่ามีมนวล แต่ผมเพิ่งตระหนักว่าไม่ใช่เลย นั่นมันก็แค่ภาพลักษณ์เมื่อแรกเห็นหรือบุคลิกภายนอกเท่านั้น สิ่งที่บ่งบอกตัวตนที่แท้จริงของยัยนี้ได้ดีที่สุกก็คือดวงตา ดวงตาคูโตเปี่ยมชีวิตชีวาชัดกับภาพลักษณ์โดยรวมนั่นแหละ คือสัญชาตญาณที่แท้จริงของจิตันตะ เออ คำว่าสงสัยคำเดียวเปลี่ยนคุณหนูตระกูลผู้ครองหลักทั้งสี่ให้กลายเป็นเด็กจอมเอาแต่ใจและช่างสงสัยไปซะแล้ว

"มันเพราะอะไรกันแน่ คุณโอเรกกับคุณฟูคุเบะช่วยกันคิดหน่อยนะคะ"

"ทำไมต้องเป็นฉัน..."

"น่าสนุกดีแฮะ"

ซาโตชิเดินชิงรับปากไปจนได้ ถ้าเป็นหมอนี่จะตัดสินใจแบบนี้คงไม่แปลก แต่...

"ฉันไม่สนใจ เพราะงั้นขอตัวกลับละ"

จะหาคำตอบให้มันได้อะไรขึ้นมา เปลืองพลังงานมหาศาลเลยด้วย คิดของผมคือเรื่องไหนไม่จำเป็นก็จะไม่ทำ

แต่ซาโตชิกลับเอ่ยต่อทั้งที่รู้ว่าผมคิดอะไรอยู่

"เอาน่า โยทาไรก็อยู่ช่วยกันก่อนสิ ฉันก็จะให้ความร่วมมือเต็มทีนะ แต่ลำพังฐานข้อมูลให้ข้อสรุปไม่ได้ซะด้วย"

"ไร้สาระซะมัต ฉัน..."

ยังไม่ทันพูดจบ ซาโตชิก็แก้มองด้านหลังข้าง ผมเลยพลอยชำเลืองมองจิตันตะตาม

"อัย"

เจ้าตัวกำลังยื่นเม้มปาก มือกำระโปร่งแน่นพลางซ่อนสายตามองจ้องมาจนผมผงะหนีครึ่งก้าว ความกดดันนี้ไม่เป็นรองพี่สาวของผมเลย เมื่อกี้ซาโตชิช่วยส่งสัญญาณเตือนนั่นเองว่าตอบตกลงซะเพื่อความปลอดภัยในชีวิต

ผมมองทั้งคู่สลับกัน พอเห็นซาโตชิพยักหน้าให้เล็กน้อยจึงตัดสินใจเชื่อตามคำเตือนนั้นโดยดี ไม่อย่างนั้นผมอาจต้องเจอคราวเคราะห์

"...นั่นสินะ น่าสนุกดี ลองคิดดูหน่อยก็แล้วกัน"

เสียงตอบรับแม้จะแข็งทื่อไปบ้างแต่ก็ช่วยไม่ได้ ยิ่งไงมันก็ทำให้เธอเลิกเม้มปากทันที

"คุณโอเรกิพอจะนึกอะไรออกแล้วหรือคะ"

"ขอเวลาให้หมอนี้หน่อยเถอะ โสทาโร่เป็นมนุษย์ชั่วเวลาที่เน้นใช้ความคิดเพราะซีเกียจเคลื่อนไหว แต่ถ้าคิดหาคำตอบได้เมื่อไรก็เชื่อถือได้พอสมควรซะ"

หนวกหูน่า ใจว่าพวกชอบเคลื่อนไหวจะต้องเป็นชั่วพวกเสมอ ไปสักหน่อย

ผมเริ่มใช้ความคิด

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)